

F. Bakó Enikő

Már mindegy

Ezt a képet, a sajátomat, mindig megnézem, ha erre járok. A szeleburdi énem, juttatja eszembe, mindig valahova rohanok. Emlékszel? 16 voltam azon a nyáron, elvesztettem a szüzességem majd a gyermekem. Otthagytam anyám, az iskolám és hozzád költöztem. Társam lettél és apám helyett, akit sosem ismertem apám.

Két évig görnyedtem a varrógép felett éjjel-nappal varrtam, te piacoztál és mindig mindent eladtál. Azt akartad, hogy érettségizzek. Én tanultam te buliztál, de kitarítottunk egymás mellett jóban és rosszban.

Ha nővel találtalak, megmagyaráztad és én megértettem. Irodában dolgoztam, mert ezt akartad, majd butikosok lettünk. Jól ment nekünk. A Balatonnál árultunk egész nyáron, télen buliztunk, kirándultunk, a Mátrában síeltünk. Mennyi barátunk volt! Mint egy kommunában, közös volt minden, lakás, étel, asszony, igaz, hogy mindig kimentettél, ha láttad, hogy nekem ehhez a nagy közöshöz nincs kedvem.

Meddig tartott ez? Tíz vagy tizenöt év. Újra terhes lettem, de elküldtél. Itt a padon, a Duna mellett ennek a fának az árnyékában laktam, míg eljöttél értem. A képet akkor szögezted ide, amikor közel a negyvenhez a Dunába akartam fojtani a bánatom.

Elvesztettem a gyermekem újra. Te is tudod, én is tudom ettől a pillanattól kezdve már csak lézengtem és nem léteztem. Mi már ritkán beszéltünk és ha igen akkor csak sértegettük egymást nyomorult életünkért. Anyám megkeresett, de te letagadtál. Elbúcsúzni sem tudtam tőle. Egyszer azt ordítottad, hogy már senkim sincs. Pedig volt vagy van valahol egy apám.

Hét éve áll üresen anyám lakása. Azt mondtad nem a mi életünk, nem mehetünk oda. És ez a mi életünk? Ez a semmi, amiben te a mindenem voltál, de mindig és mindenkor megcsaltál? Rendőrök jöttek elmondani, hogy balesetben meghaltál, ... Autónk sem volt! Az utasod hazamenekült a férjéhez! Nem hívtott mentőt hozzád, annyira érdekelted.

Szeretni valakit, ha nem is köt össze a házasság szentsége, azt jelenti együtt jóban, rosszban. Te ezt a majdnem közös harminc évünk alatt sem bírtad betartani. Megértelek, de nem értelek.

Itt vagy velem. Mivé lettél, por és hamu, mormolom az ómagyar Mária siralmát. Nehéz a testem, a víz lassan a derekamig ér. A lódenkabátodban egyesülünk. Jól bekötöztelek. Hiába piacoztunk éveig a Balatonon, soha nem akartad, hogy megtanuljak úszni.

A víz a nyakamig ér és én még mindig mondom a magamét, a bennem rekedt ígét. Megfordulhatnék. Lábujjhegyen érzem már csak a folyó fenekének lágy ...